

GUNNAR EKELOF
TVÅ PRELUDIER

I

CHOPIN: Op. 28, N:r 17.

Douilles éclatantes des obus 75
Carillonnez pieusement

APOLLINAIRE

För S. T., stupad vid Jarrama.

Som i tropikernas ändlösa grå
lappmarker, ändlösa lappmarker
Trumman
de ruttnande regnskogsjättarna ligger på rygg
Trumman
och paddlarna lyfts och sänks — bortom roddarnas ryggar
fåglar som lyfter, ridåer, regngröna fåglar
Trumman
Ett knakande plaskande —
fyra kaimaner, och tallösa iglar, de tallösa dagliga plågorna
Trumman
Trumman — som trumman som ingen kan höra
utan att ana den djupt in i bröstet
ihålig, ofrånkomlig, i mellangärdet
som en förvandling av tystnaden
som en förvandling till tystnad

Så ligger du här på rygg under lärkan
på rygg under vårvinterhimlen
Kanonen
Det dånar i hjärnans dödsrymd
skälver i snäckornas slappnande strängar
Kanonen
Det fladdrar ett ljus över regnbågshinnan
det fladdrar en fjäril —
Kanonen

Din mun som vill bitas, ditt stelnade spanande öga
ditt lyssnande öra
men ingen som hör

Det svartnar i rymden av celler som slocknar
Det klingar i rymden av strängar som brister
Det svartnar i rymden:
Kanonen
Den rätta sidan — och lederna rätar sig
Den orätta sidan — och lederna rätar sig
Den rätta sidan:
Kanonen
Kanonen — den grova kanonen i fjärran
ditt hjärtas klappning sedan det stannat
ditt hjärtas klappning:
Till storms, till stiltje
till seger, till nederlag
Till seger.

II

Vad jag menar,
vad jag vill
är någonting annat,
alltid någonting annat —

Människans yttre villkor:
Nu, här, bara detta, faktum.
Människans inre villkor:
När som helst, bara inte nu,
var som helst, bara inte här,
vad som helst, bara inte detta —

Vad är det då som jag vill? Vad är det jag menar?
Jag vet vad det är — och jag vet det inte.
Det har inget namn, ingen ort, ingen art.
Jag kan inte ropa på det, inte förklara det.

Det är det som får namn när jag ropar,
det som får innebörd när jag förklarar.
Detta är det — men innan jag ropat!
Detta är det — men innan jag vet vad det är!
Det är det som ännu inte fått namn.
Det som fått namn är inte någonting annat.

Det finns ett steg framåt innan jag tagit det.
Det finns ett steg tillbaka när jag tagit det.
Det finns ett steg åt ena sidan innan jag tagit det.
Det finns ett steg åt andra sidan när jag tagit det.
Vem vet, vem vet, vem vet?
Detta är vad jag vet,
stående här på ett ben i kärret.

Helig är herren Liv, helig är herren Död
i kraft av herren Någonting Annat,
den fyrehövdade gudomens båda profiler
i kraft av sin halvhets, i kraft av det bortvända ansiktet,
i kraft av herren Någonting Annat,
osedd, osynlig, oförkunnad i skrifterna,
ändå överallt nämnd fastän obemörd,
överallt känd fastän okänd!

Ohelig är herren Faktum,
han som vänder sitt ansikte mot oss,
i kraft av de bådassynlighet i synlighet dyrkad
som herren Liv och som herren Död.
Helig, helig, helig är herren Någonting Annat!

Ändå finns den största hemligheten
annorstädes bevarad,
alltid annorstädes —

O häger, trana, flamingo!
Ni välvisa fåglar,
stående här omkring mig i dagningens timma
bland vaknande blommor,
stående här på ett ben i kärret —